Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ον — *Ἐν Ἀθήναις, 6 Φεβρουαρίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 10*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Ἀλήθεια, ἐψιθύρισε ὁ γέρος.

— Βλέπετε λοιπόν, ἐξηκολούθησε ὁ μικρός, ὅτι γιὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μοῦ καὶ νὰ βοηθῶ τὴν οἰκογένεια, ἕνας τρόπος μοῦ μένει: νὰ εἰσαχθῶ στὴ Δραματικὴ Σχολὴ καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ μὲ πάρουν ἀπὸ τώρα, γιὰ ἔργα ποῦ ἔχουν ρόλους παιδικούς.

Ὁ Καντινιώ, πρὶν ἀπαντήσῃ εἰς αὐτά, ἐτκέφθηκε πολύ. Ἔπειτα εἶπε.

— Νομίζω, παιδί μου, ὅτι ἔχεις δίκιο. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ δεχθῶ ὡς μαθητὴ καὶ μάλιστα θὰ φροντίσω νὰ σοῦ βρῶ μερικοὺς μικροὺς ρόλους....

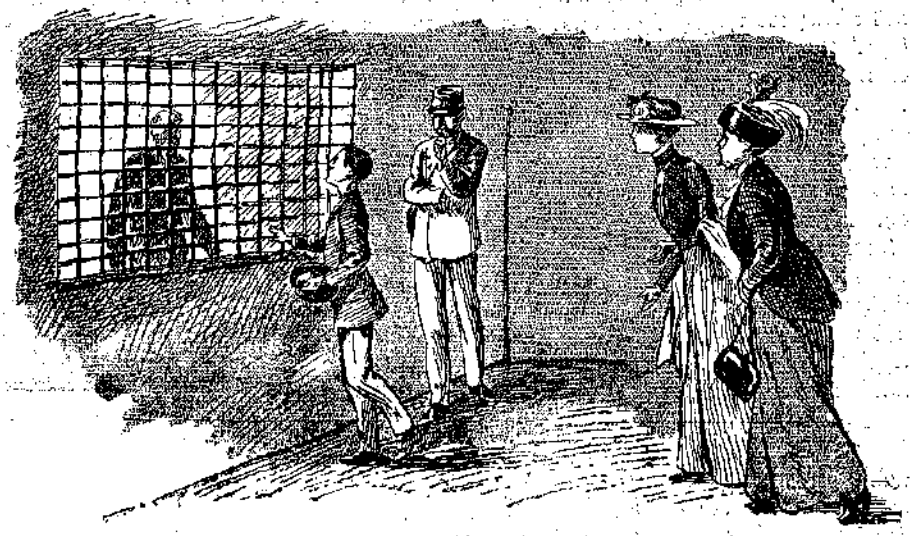

«Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! ἐφώναξε ὁ μικρός...» (Σελ. 78 στ. α'.)

«Ναί, εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω» (Σελ. 77, στ. δ'.)

Ὁ Ἐρρίκος, καταχαρούμενος, ἐτοιμάσθηκε νὰ γονατίσῃ τὸν λαιμὸ τοῦ καθηγητοῦ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς τοῦ ἔνευσε, ὅτι δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη κ' ἐξακολούθησε:

— Ναί, εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω νὰ γίνῃς ἠθοποιός, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμω, ἂν δὲν μοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια ὁ πατέρας σου.

Ὁ μικρός, ποῦ τὸν ξαναγύρισε στὴ θλιβερὴ πραγματικότητα ἡ ὑπενθύμισις αὐτὴ τοῦ φυλακισμένου, ἀποκρίθηκε:

— Ἀγαπητέ μου κύριε καθηγητά, ἀπόψε κιόλας θὰ ἔχετε τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα μου, γιατὶ σήμερα θὰ πᾶμε νὰ τὸν ἰδοῦμε... ἐκεῖ πέρα.

Τὸ δυστυχισμένο παιδὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ προφέρῃ τὴν ἀπαισία λέξι φυλακή.

Ὁ Καντινιὼ σήκωσε τὰ γαλανά του μάτια στὸν οὐρανό, τὰ κατέβασε πάλι στὴ γῆ καὶ τέλος — ἦταν ἕνα σκηνικό, ποῦ τὸ ἔκαμνε συχνὰ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, — τὰ προσήλωσε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἐρρίκου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἂν ἀπόψε μοῦ φέρῃς τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα σου, ἀπὸ αὔριο ἔχω ἕνα καλὸ ἀγκαζαμέντο γιὰ σένα: εἰκοσιπέντε φράγκα τὴν ἡμέρα καὶ τὰ ἔξοδά σου.

— Ὤ, κύριε καθηγητά!... κύριε καθηγητά! ἐφώναξε ὁ Ἐρρίκος. Τί καλὸς ποῦ εἶσθε!... Σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

***

Ὅταν ἐγύρισε στὸ σπίτι, ὁ μικρὸς τὰ εἶπε ὅλα στὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀδελφή του. Ἡ δυὸ γυναῖκες δὲν βρῆκαν πιὰ τὸ θάρρος νὰ ντιστεθοῦν στὴν ἐπιθυμία τους. Ἕνα μῆνα τώρα, εἶχον ὑποστῆ τόσα! Εἶχαν γνωρίσῃ ὅλες τὶς δυστυχίες, καὶ ὅλες τὶς ταπεινώσεις καὶ ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς: Εἰσβολὲς ἀστυνομικῶν στὸ σπίτι, ἔρευνες, ἀνακρίσεις, ἐπισκέψεις στὴ φυλακή. Ἡ Λουΐζα, ποῦ ἦταν πάντα σοβαρὴ καὶ μελαγχολική, εἶχε καταντήσῃ τώρα τὸ ζωντανὸ ἄγαλμα τῆς Λύπης. Καὶ ἡ καϊμένη ἡ κυρία Σομώ, ἡ ἀγαθὴ μαμμά, ἡ φανατικὴ ἀναγνώστρια τῶν ἐπιφυλλίδων, ὑπέφερε ἐπίσης πολύ, — μολονότι αὐτὴ εἶχε ἀπὸ μέσα της κάποια εὐχαρίστησι

ότι εγίνετο επιτέλους «ήρωϊς» ενός αληθινού δικαστικού μυθιστορήματος....

Ο Ερρίκος και η Λουίζα δεν είχαν ιδή ακόμη τον πατέρα τους και η επίσκεψις ποού θα τού έκαναν σήμερα, ήταν η πρώτη.

Με μεγάλη συγκίνησι επέρασε ο μικρός την καγγελόπορτα της φυλακής και σα να ζητούσε βοήθεια, πιάστηκε από το μπράτσο της αδελφής του, ποού κι' αυτή ήταν κατάχλωμη, μέσα στα σκούρα της φορέματα. Ένόησε όμως την αγωνία τοού αγαπημένου της Ρίκου και, μολονότι συνήθως δεν ήταν διαχυτική, τον έσφιξε απάνω της και τον εφίλησε.

Εντωμεταξύ, τους πέρασαν στο επισκεπτήριο (*) της φυλακής. Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο, γυμνό και ψυχρό, ποού ο ένας του τοίχος είχε αντικατασταθή μ' ένα δικτυωτό. Ανάμεσ' από το δικτυωτό αυτό, και υπό την επίβλεψι των δεσμοφυλάκων, μπορούσε κανείς να μιλήση με τους φυλακισμένους. Επέρασαν λίγες στιγμές σιωπής και αγωνίας. Αξαφνα ο Ερρίκος, ποού δεν μπορούσε να κρατή τα κλάματα, είδε πίσω από το δικτυωτό, το ίσχνό πρόσωπο τοού πατέρα του...

Αμέσως καπάπιε τα δάκρυά του και πήρε ύφος χαρούμενο, γιατί δεν έπρεπε να δείχνουν στον δυστυχή προφυλακισμένο, ότι εφοβούντο γι' αυτόν..

— Μπαμπά !... μπαμπά !.. εφώναξε ο μικρός πλησιάζων· ά, τι χαρά ποού σε ξαναβλέπω !

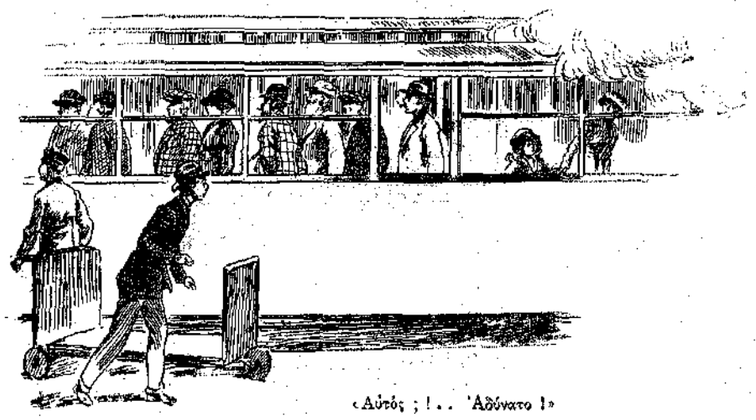

«Αυτός ; !.. Αδύνατο !»

Ο προφυλακισμένος δεν μπόρεσε να μιλήση αμέσως. Τα χείλη του έτρεμαν από τον πόνο κι' από την συγκίνησι, ποού ξανάβλεπε τα παιδιά του και τη γυναίκα του, εκεί στη φυλακή. Αλλά τέλος βγήκαν και λόγια από τον σφιγμένος του λαιμό.

— Το ξέρετε βέβαια, τούς είπε με προσπάθεια, ότι εγώ είμαι αθώος !

Στη συγκινητική αυτή διαμαρτία, ο Ερρίκος, κυττάζων κατάμματα τον δεσμοφύλακα, ποού παρακολουθούσε αδιάφορος τη συνομιλία, εφώναξε με δύναμι :

— Ναί, μπαμπά ! εμείς έχομε την πεποίθησι, ότι δεν είσαι ένοχος και αυτό θα αποδειχθή μεθαύριο στο δικαστήριο.

Αμυδρό χαμόγελο εφώτισε το πρόσωπο τοού δυστυχισμένου Σομώ. Ο λόγος εκείνος τοού έδωσε λίγη ελπίδα, λίγη χαρά και νεύων στην κόρη του να τον πλησιάση, την ερώτησε σιγά :

— Και ο Αγκλάς ;

Η Λουίζα αποκρίθηκε, ότι ο πατρικός φίλος εξακολουθούσε να φέρεται λαμπρά προς όλους. Η διαγωγή του, από την ημέρα ποού εζήτησε την χείρα της και της υποσχέθηκε την προστασία του, ήταν πράγματι όπως έπρεπε.

Η κυρία Σομώ έσπευσε κι' αυτή να προσθέση τα εγκώμιά της για τον καλό της γαμπρό και να διηγηθή στον φυλακισμένο όλα όσα έκαμε γι' αυτούς.

Και πρώτα-πρώτα βρήκε τον σπιτονοικοκύρη τους και τοού είπε, ότι στο εξής αυτός θα επλήρωνε το νοίκι, επειδή όμως τα μέτα του δυστυχώς ήταν περιωρισμένα, θα τα επλήρωνε λίγο-λίγο με τους μισθούς του.

Το ίδιο έκαμε μ' όλους τους άλλους προμηθευτάς και από την ημέρα ποού φυλακίσθηκε ο Σομώ, αυτός διατηρούσε το σπίτι του.

Ο Ερρίκος όμως, ποού εξακολουθούσε νάντιπαθή με την ίδια επομονή τον αρραβωνιαστικό της αδελφής του, χωρίς να ξεύρη κι' αυτός για ποιο λόγο, έσπευσε να δηλώση :

— Ναί, μα ξέρεις, μπαμπά, εγώ θα τοού τα δώσω αυτοού τοού κυρίου τα λεπτά ποού ξοδεύει τώρα για μας· και ίσα-ίσα γι' αυτό θέλω να γίνω ηθοποιός. Ο Καντινιώ μοού βρήκε από τώρα εργασία· θα παίζω ένα παιδικό ρόλο, σε κάποιο δράμα, και θα μοού δίνουν είκοσιπέντε φράγκα την ημέρα... Δεν είνε πολύ καλά, μπαμπά ; πές μου, δεν θέλεις και σύ ;

Αυτά όλα ο μικρός τα είπε μονορροούφι κι' έπειτα σώπασε, περιμένων με αγωνία τη λέξι τοού πατέρα του, ποού θα τοού επέτρεπε νάρχίση το πολυπόθητο στάδιο. Μόνον έτσι θα μπορούσε να εξοφλήση τα χρέη, ποού τοού έκανε κακό να χρεωστή στον μισητό του Αγκλάς.

Ο φυλακισμένος ευχαρίστησε τον γυό του μ' ένα γλυκό χαμόγελο και είπε :

— Καλά, Ερρίκό μου, θα ιδούμε... Ό,τι θα κάμης όμως, είνε ανεξάρτητό από τον γάμο της αδελφής σου με τον καλό αυτό νέο, ποού εγώ τον θέλω πολύ.

Επειτα, από φόβο μήπως εφάνη πολύ βιαστικός και απότομος, ο δυστυχισμένος πατέρας επρόσθεσε ικετευτικά, αποτεινόμενος στην κόρη του:

— Δεν εννοώ βέβαια να τον πάρης για την βοήθεια ποού μας δίνει 'ς αυτή την περίστασι, αλλ' άν... σοού αρέση. Θα ήταν για μένα μια παρηγοριά, ένα στήριγμα. Θα επερίμενα με περισσότερην γαλήνη το αποτέλεσμα της δίκης μου, ποού καθώς φαίνεται, δεν θα έλθη ή σειρά της πρίν περάση ένας χρόνος.

— Τί ; εφώναξε ο Ερρίκος· ένας χρόνος ; θα σάφίσουν, μπαμπά, ένα ολόκληρο χρόνο στη φυλακή, χωρίς να σε δικάσουν ; θα χρειασθή τόσος καιρός για νάκοδειχθή, νά κηρυχθή στον κόσμο η αθωότης σου ; Μα δεν είνε δυνατό !...

* * *

Ο γαμίας έκαμε απλώς ένα κίνημα εγκαρτερήσεως. Η γυναίκά του όμως, ποού ήταν πολύ ενήμερη στα δικαστικά, χάρις στα μυθιστορήματά της, εξύγησε στα παιδιά, ότι δεν μπορούσε να γίνη αλλοιώς, επειδή το Κακουργοδικείο τοού Παρισιοού είχε πάρα πολλές υποθέσεις. Επειτα, η αργοπορία αυτή ήταν καλό σημείο : Μαρτυρούσε, ότι ο δικαστής ποού εξακολουθούσε να έχη αμφιβολίες, άφινε στον καιρό την φροντίδα νά φανερώση τον αληθινό ένοχο.

Ο γαμίας, χωρίς νά συμμερίζεται όλη την αισιοδοξία της κυρίας Σομώ, για νά κάμη όμως την κόρη του νάποφασίση, έδειξε πώς συμφωνεί εντελώς. Τότε η Λουίζα είπε, ότι αφού ήταν έτσι, θα έπαιρνε τον Αγκλάς όποτε ήθελαν. Άλλως τε τοού το είχε υποσχεθή.

— Τότε λοιπόν, υπέλαβε ο Σομώ, δεν πρέπει νά το αναβάλουμε... Σε παρακαλώ πολύ, παιδί μου, μη με περιμένης εμένα... πάρ' τον αμέσως... το γρηγορώτερο.

Αμέσως η μαμμά, με τη συνειθισμένη της ελαφρότητα, ώς νά επρόκειτο για ένα γάμο κοινό, είπε, ότι έπρεπε νά προσδιορίσουν την ημέρα. Η ίδεα, ότι θα επάντρευε την κόρη της, έστω

(*) Έτσι λέγουν τώρα, στης ελληνικές φυλακές, το δωμάτιον όπου γίνονται δεκτοί οί επισκέπται των φυλακισμένων. Λέγεται όμως και ο μιλητήριο, γαλλ. parloir.—Σ. τ. Μεταφρ.

και υπό όρους τόσο θλιβερούς, την ενθουσίαζε τόσο πολύ, ώστε την έκαμε νά λησμονή το μέρος όπου ευρίσκοντο.

Έβγαλε από την τσέπη της ένα μικρό Ημερολόγιο και έψαξε.

— Νά, είπε· χρειάζεται τουλάχιστον ένας μήνας για τη διατυπώσεις... Μπορούμε λοιπόν νά κάμωμε το στεφάνωμα στο τέλος τοού Ιουνίου. Τί λές, Σομώ ;

Ο Σομώ αποκρίθηκε με διασμένο χαμόγελο, ότι όσο γρηγορώτερα, τόσο το καλλίτερο γι' αυτόν. Η κυρία Σομώ είδε τότε, ότι η 25 Ιουνίου ήταν Πέμπτη και ή μέρα καλή. Εδήλωσε λοιπόν, ότι το στεφάνωμα θα εγίνετο στης 25 Ιουνίου. Η Λουίζα δεν έλαβε μέρος 'ς αυτή τη συζήτησι, ποού της επροξενούσε λύπη. Κι' ο Ερρίκος έσκαζε ποού δεν ήταν μεγάλος για νά εμποδίση αυτό τον γάμο, ποού τοού εφαίνετο κακός, χωρίς νά ξέρη γιατί...

— Αχ, εμουρμούριζε, άν εκέρδιζα κ' εγώ εκατό χιλιάδες τον χρόνο, σαν τον Κρκλέν, θάπαιρνα επάνω μου το σπίτι και θα τον έστελνα περίπατο αυτόν τον κύριο Αγκλάς, τον γρουσούζη !

Η Λουίζα πάλι εσυλλογίζετο με φρίκη, τί θα ήταν αυτός ο γάμος μ' ένα νάνθρωπο, ποού δεν τον αγαποούσε καθόλου. Είχε σάν ένα κακό προαίσθημα... Εν τούτοις δεν έφερε αντίρρησι, γιά νά ευχαριστήση τους γονείς της, και το στεφάνωμα απεφασίσθη νά γίνη την καλή ημέρα, ποού είχε βρή ή κ. Σομώ.

Ο Αγκλάς έλειπε τώρα σε ταξείδι. Τους είχε πή, ότι θα πήγαινε, γιά λίγες ημέρες, στην επαρχία νά ίδη τους συγγενείς του. Μόλις επέστρεφε, ή Λουίζα θα τοού διεβίβαζε την επιθυμία τοού πατέρα της και τα θερμά ευχαριστήρια τοού φυλακισμένου.

— Εννοείται, επρόσθεσε η κυρία Σομώ, με την αφέλεια ποού την εχαρακτήριζε, ότι ή τελετή θα γίνη εις στενώτατον οικογενειακόν κύκλον· οί τέσσαρες μάρτυρες και κανένας άλλος... Αχ, δυστυχισμένε μου Εύγένιε ! πόσο θα σε ποθήσουμε και θα σε λυπηθούμε κείνη την ημέρα !.. Θ' αφίσουμε όμως τη θέσι σου στο τραπέζι κενή, γιά νά δείξουμε ότι και απών, είσαι γιά μας παρών.

Η ρομαντική αυτή ίδέα ποού της ήλθε αξαφνα, την ενθουσίαζε. Της εφαίνετο ότι τα διώρθωνε όλα. Θάφιναν τη θέσι τοού πατέρα στο τραπέζι αδειανή. Ετελείωσε ! δεν είχαν πιά νά σπεφθούν παρά γιά τάλλα, τα μικροπράγματα...

Κι' άρχισε νά μιλά γιά τα προικιά, γιά τα στέφανα, γιά τα προσκλητήρια.. Ο Σομώ, ποού ήξερε την ελαφρότητα της γυναίκας του, αναγκάσθηκε νά την διακόψη.

(Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Αγαπητοί μου,

ΣΙΔΑ τώρα ένα μικρό μαθητή, ένα χαριτωμένο παιδάκι, ποού μόλις εγύρισε από την Πράσινη Εορτή. Τα ματάκια του έλαμπαν από χαρά, τα μάγουλά του έσταζαν αίμα, και στην κουμπότρυπα τοού επανωφοριοού του είχε μιά τουφφίτσα από πεύκο, ποού τούκανε τόση περηφάνεια σα νάταν παράσημο.

— Από ποού έρχεσαι ; τον ρώτησα.

— Από τα Κουπούνια.

— Και ποού είνε αυτά τά... Κουνουπία; Πρώτη φορά τάκούω.

— Τί λέτε ! Όλος ο κόσμος τα ξέρει. Είνε ένα ωραίο μέρος πίσω από το νοσοκομείο τοού Συγγροού.

— Και πώς το ξέρεις, ότι όλος ο κόσμος το ξέρει ;

— Μ' αφοού ήλθαν σήμερα εκεί-πέρα είκοσι χιλιάδες άνθρωποι; θάρχουνταν άν δεν τοού ξέραν ;

— Σωστό... Και τί έκαμες εκεί ;

— Εφύτεψα ένα δένδρο μπροστά στη Βασίλισσα !

— Ωραία! Και σε είδε η Βασίλισσα ;

— Πώς; Ήταν εκεί κοντά. Κι' όλο μένα έβλεπε, και γελούσε.

— Της έκανε λοιπόν τόση ευχαρίστησι αυτό ποού έβλεπε ;

— Φυσικά. Γιατί δεν ήμουν μόνο εγώ. Άλλες δέκα χιλιάδες παιδιά, εφύτεψαν εκεί δέκα χιλιάδες δένδρα. Φαντασθήτε τώρα τί δάσος θα γίνη !...

— Φαντάζομαι.. Δέκα χιλιάδες δένδρα... Και πόση ώρα χρειάσθηκε γιά νά φυτευθούν όλ' αυτά;

— Ούτ' ένα τέταρτο της ώρας! Γιατί, ξέρετε, τα λαχκάκια ήταν ανοιγμένα από πρίν. Παίρναμε λοιπόν τη γαστρούλα με το δενδράκι, το βγάζαμε από μέσα μαζί με το χώμα του, το φυτεύαμε στο λακκάκι κ' έπειτα το γεμίζαμε χώμα. Εγώ, άν και πρώτη μου φορά, το έκαμα τόσο γρήγορα, ώστε σηκώθηκα ύστερα κ' έβλεπα τους άλλους. Ξέρετε, μερικοί δεν τα κατάφερναν καλά. Έκανα τόσα γέλια μ' ένα παιδί, ποού δεν μπορούσε νά βγάλη το δενδράκι από τη γάστρα ! Επιτέλους τοού τοού έβγαλε ο δάσκαλος.

— Ήταν λοιπόν ωραία σήμερα στα Κουνουπιά.

— Θαυμάσια !... Μα μην τα λέτε Κουνούπια... Κουπούνια !

— Το ίδια κάνει. Και μετά το φύτευμα, τί έγεινε;

— Παρέλασις μπροστά στη Βασίλισσα· μουσικές, τραγούδια, ζήτω, χειροκροτήματα, μην τα φωτάτε !

— Και τα δενδράκια ; Μεγάλωσαν καμμιά σταλιά όσο είσθε κεί ;...

Ο μικρός εγέλασε, χωρίς νά μοού απαντήση.

— Και σύ τί δένδρα φύτεψες ; Πεύκο ή κυπαρίσσι ;

— Πεύκο μοού έτυχε. Α, δεν μάρέσει το κυπαρίσσι· είνε γιά τα νεκροταφεία.

— Μια πρόληψις κι' αυτό, άλλ' ας είνε... Και το γνωρίζεις το δένδρο σου; Αν ξαναπάς δηλαδή εκεί, θα το βρής;

— Ακούτ' εκεί ! Εσημάδεψα καλά το μέρος. Επειτα, κρυφά, — μα μη τα πάτε σε κανένα, — φύτεψα κοντά στη ριζούλα, και ένα κόκκινο μολυβάκι ποού έτυχε νάχω στην τσέπη μου. Μόλις σκάψω λιγάκι, θα το βρω. Και θα είμαι σίγουρος, ότι αυτό θα είνε το δένδρο μου.

— Νά ιδούμε λοιπόν, θα μεγαλώση ;

— Είμαι βεβαιότατος. Θα γίνη μεγαλείτερο απ' όλα γιατί το φύτεψα μ' όλη μου την καρδιά. Και γιατί την ώρα ποού το φύτευα, μ' εκύτταζε η Βασίλισσα !

Αυτά μοού είπε ο μικρός, ποού τα μάτια του έλαμπαν από χαρά και τα μάγουλά του έσταζαν αίμα. Έτσι είδα κ' εγώ την Πράσινη Εορτή, χωρίς νά πάω, και μοού φάνηκε πραγματικώς ωραία...

Σάς ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΔΟΝ ΓΟΥΡΟΥΝΗΣ

Μιά μέρα στην αυλή τοού παλατιοού
Ο Δον Γουρούνης σάν ξεφυσημπήκε,
Μ' ένα μονάχα βλέμμα τοού ματιοού
Το άχοόρι και το πλουσταρό του εοόρήκε.
Κι αφοού ώς σταύτιά μέσα στο βοόρκο εχώθη
Και στην κοπριά γρυλίζοντας ξαπλώθη,
Σωστό γουρούνι τώρα πάει στο σπιτικό του
Ναβρή με περηφάνεια το φτωχό βοσκό του.
«—Μουρχούτη μου, τοού λέει τρεχάτος ό βοσκός,
Τόση ώρα σε προσμένω, σε προσμένω νά μοού πής
Σάν τί είδες στο παλάτι. Πές μου, μη ντραπής,
Τα τόσα ποού δίνει λέν, πραγματικώς
Αληθινά; λές, νόνε ; Τάχατες πώς λάμπει
Παντοόθε από διαμάντι και μαργαριτάρι ;
Πώς όλ' αστράφτουν μ' όμορφιά και χάρη,
Πώς σαστισμένος βγαίνει αυτός ποού μέσα [θάμπη ;
—Δόγια της Χαλιμάς ! ό χοίρος γρύζει
Κανένα απ' όσα λένε δεν είνε θαυμάσιο·
Σκουπίδια, βοόρκο κι' ένα κοπροστάσιο,
Ποού μόνο σάν κυλιέσαι... κάτι αξίζει.
Αυτά είνε όλα κι όλα ποού εγώ εοόρήκα
Και στις μικρότερες γωνιές του άκόμα
Σκάβοντας όπου λάσπη κι' όπου χώμα...
Μέσ' απ' την πίσω την αυλή σάν μπήκα !

* *

Δεν είμαι δά—μη γένοιτο !—χωριάτης,
Μά, λέω, μπορώ...μουρχούτικη νά βρίσω
Μιά τέτοια Κριτική, στα σοβαρά της
Ποού ψαχουλεύει μόνο...στην αυλή την..πίσω!

(Ivan Krilof) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ὅλοι ἦσαν ἔξω καὶ ἡ μαμμά, καὶ ὁ μπαμπᾶς, καὶ ἡ μεγάλη ἀδελφή. Ὥστε τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια, Τοτός, Νῖκος, Τάκης καὶ ἡ ἀδελφούλα τους Μαρίκα, ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ παίξουν χωρὶς τῆς φωνὲς τοῦ μπαμπᾶ, τῆς γκρίνιες τῆς μαμμᾶς, τῆς ἀδελφῆς τὰ μαλώματα καὶ ἴσως-ἴσως τὸ ξύλο. Θὰ περνοῦσαν πολὺ ὡραῖα, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ μαμμὰ εἶχε κάνῃ παστιτσάκια γιὰ τὰ παιδιά.

— Λοιπὸν κυνηγητὸ νὰ παίξωμε, ἐφώναξε ὁ Τοτός, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐμπιστοσύνη στὰ πόδια του.

— Ἄ-ὄχι! ὄχι! εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία εἶνε πάντα φρόνιμη· θὰ κάνουμε ἄνω κάτω τὸ σπίτι... ἔπειτα μπορεῖ νὰ κτυπήσουμε.

— Ὤ, ἐσεῖς τὰ κορίτσια, λέγει μὲ περιφρόνησιν ὁ Τάκης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνειρον εἶνε νὰ γίνῃ ἀξιωματικός· γι' αὐτὸ δὲν πᾶτε σεῖς στὸν πόλεμο! Ἐμεῖς σᾶς ὑπερασπίζουμε.

— Σιωπή, παιδιά, λέει ὁ Νῖκος ἐγὼ προτείνω κάτι.

— Τί;

— Νὰ παίξουμε τοὺς ἀρρώστους.

— Ὡραῖα, πολὺ ὡραῖα, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ Τοτός θήχων μανιωδῶς. Γκούχ! Γκούχ! θέλω καραμέλες γιὰ τὸ βῆχα.

— Μπράβο, Τοτό! εἶπεν ἡ Μαρίκα· εἶσαι φυσικώτατος στὸν βῆχα.

— Ὅλα καλὰ καὶ ἄγια, διέκοψεν ὁ Τάκης· ἀλλὰ γιατρὸς ποιὸς θάνε;

— Κάτσε νὰρρωστήσουμε πρῶτα, καὶ ὁ γιατρὸς βρίσκεται.

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸ ἔργον.

Ὁ Νῖκος παίρνει ἕνα μπαστοῦνι καὶ τὸ δένει καλὰ στὸ πόδι του, καὶ φαντάζεται ὅτι εἶνε ἔνδοξος τραυματίας τοῦ Σαραντοπόρου.

—Ζήτω! ζήτω! φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό

—Τί; λέει ὁ Γιάννης, τὸ πόδι σου; Νὰ σοῦ ζήσῃ, ἀλήθεια.

— Ζήτω! ζήτω! εἶμαι ὁ «Ἀπόμαχος Ρουμελιώτης» καὶ σύ, Μαρίκα, εἶπε βλέπων τὴν ἀδελφήν του μὲ τὸ χέρι κ' ἐκείνην φυσικώτατα δεμένο, ἐσυ εἶσαι ἡ νοσοκόμα ποῦ μέσα στῆς μάχης τὴ φωτιά, ἐνῷ μ' ἐτραβοῦτες, γιὰ νὰ μὲ σώσῃς πληγώθηκες. Ζήτω!

— Ὦ Θεούλη μου, τὸ κεφαλάκι μου! ἐφώναξεν ὁ Τάκης ἀφοῦ ἔβεσε μιὰ πετσέτα στὸ κεφάλι του κι' ἐκύτταξε στὸν καθρέπτην ἂν εἶνε ὡραῖος.

— Πάει, πάει τὸ ματάκι μου, χύθηκε, γιὰ τὸ Θεό, ἕνα πανί.

Προστρέχουν ὅλοι. Εἶνε ὁ Τοτός, ποῦ καὶ αὐτὸς γίνεται ἄρρωστος χωρὶς πολλὰ λόγια.

—Μὰ καλά, καὶ ὁ Φῶξ δὲν θἀρρωστήσῃ;

Ἀρπάζει λοιπὸν ἡ Μαρίκα ἕνα μαντῆλι καὶ ἔτσι ὁ Φῶξ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀρρώστησε! Τὰ τέσσαρα αὐτὰ ἀδέλφια εἶχαν καὶ ἕνα πιὸ μεγάλο ἀδελφό, τὸν Ἱπποκράτη, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνειρον εἶνε νὰ γίνῃ γιατρός. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἦτο ὁ μόνος ἁρμόδιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ προστρέξουν οἱ τέσσαρες ἀσθενεῖς μας.

— Τάκ, Τάκ, Τάκ! κτυποῦν τὴν θύραν τοῦ γραφείου....

— Ποιὸς εἶνε;

— Ἱπποκράτη!.. ἀπαντᾷ ἡ Μαρίκα, βάλε γρήγορα τὴ βελάδα σου καὶ τὸ σκοῦρό σου! Ἔχεις πέντε ἀρρώστους.

— Πέντε; Μὰ τότε εἶνε θησαυρός! Τώρα ἀμέσως θὰ σᾶς ἀνοίξω...

— Καλέ! φωνάζει ἔντρομος ἡ Μαρίκα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰνοίξῃς ἐμᾶς... τὴν πόρτα καλλίτερα ἄνοιξε!...

«Ἀ, ὅλα κι' ὅλα, τίποτε δὲν θὰ βάλετε στὸ στόμα σας!.»
(Σελ. 80, στ. 6'.)

Ὅταν ὁ Ἱπποκράτης ἄνοιξε τὴν πόρτα εἶχε βάλει ἕνα σκοῦρο τοῦ παπποῦ του καὶ τὰ γυαλιά του, μαζὶ μὲ τὴ βελάδα τοῦ μπαμπᾶ, ποῦ κόντευε νὰ φθάνει ὡς τὸ πάτωμα!

— Περᾶστε, περᾶστε! Καλέ, σεῖς, εἶστε σκοτωμένοι. Σταθῆτε νὰ 'δῶ τὴς πληγές...

Ἀφοῦ ἔκανε τὴν ἐξέτασιν, εἶπε ζωηρῶς:

— Ἐσύ, Νῖκο, ἔχεις γάγραινα στὸ πόδι, δυστυχία σου! Ἐσύ, Μαρίκα, θλάσιν τῆς ἀριστερᾶς ὠλένης;... Ἐσύ, Τάκη, ἔχεις μηνιγγῖτιδα, τῆς ὁποίας πολὺ ὀλίγας ἐλπίδας ἔχεις νὰ γλυτώσῃς τὰς συνεπείας.. Ἐσύ, Τοτό, ἔχεις ἐξόρυξιν τοῦ ἀριστεροῦ βολβοῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ διάγνωσίς μου... Ἡ κατάστασίς σας πολὺ σοβαρά. Πρέπει νὰ κάμετε αὐστηρὰν δίαιταν. Ἄ! ὅλα κι' ὅλα, τίποτε δὲν θὰ βάλατε στὸ στόμα σας.

Καὶ σοῦ κοθεται ὁ κύρ-Ἱπποκράτης, ὑπὸ τὰ περίλυπα βλέμματα τῶν ἀδελφῶν του καὶ τοῦ Φῶξ, ὁ ὁποῖος γλύφεται, καὶ τρώει μὲ ὅλη τὴν ἡσυχίαν του τὰ παστιτσάκια ποῦ εἶχε ἑτοιμάσῃ ἡ μαμμά.

Σᾶς τὸ λέω, καὶ πιστέψ' τε με! Ποτὲ πιὰ τὰ τέσσαρα παιδιὰ δὲν ἔπαιξαν τοὺς ἀρρώστους!

(*Παράφρασις*) ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

— Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ ὁ κύριος Ροβέρτος; ἠρώτησε τὴν μέγαιραν ὁ Βωτιέ.

—Ἐδῶ, μάλιστα, ἐδῶ... Στὸ τελευταῖο δωμάτιο, ἀριθμὸς 8, στὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι τὸ σπίτι μας δὲν ἔχει πολὺ φῶς· ἀλλ' ἄμα πᾶς τοῖχοτοῖχο, δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς λάθος.

Ὁ Βωτιὲ διέσχισε γρήγορα τὴν ρυπαρὰν αὐλὴν καὶ ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸ βάθος, ἔβγαλεν ἕνα κέρινο σπίρτο, τὸ ἄναψεν εἰς τὸν τοῖχον κ' ἐκύτταξε νὰ εὕρῃ τὸν ἀριθμὸν 8.

Τὸν εἶδε τέλος, γραμμένον ἐπάνω εἰς ἕνα παληό, κιτρινισμένο τραπουλόχαρτο, κ' ἐκτύπησε τὴν θύραν.

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Ἡτοιμάζετο νὰ πέλθῃ, ὅταν παρετήρησεν ὅτι ἡ θύρα ἦτο μισανοικτή. Ἐδίστασεν ὀλίγον, ἔπειτα τὴν ἔσπρωξε καὶ εἰσῆλθε.

Τὸ δωμάτιον, καθὼς καὶ ὁ διάδρομος ἦτο βυθισμένον εἰς σκότος βαθύ. Ἄναψε δεύτερον σπίρτο καὶ εἶδεν ὅτι εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ ἀπεριγράπτου ἀταξίας κ' ἐπατοῦσεν ἐπάνω εἰς ροῦχα, σκορπισμένα εἰς τὸ πάτωμα.

Εἰς ἕνα κρεββάτι, διέκρινεν ἐξηπλωμένον ἕνα ἄνθρωπον. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ σπίρτο ἔσβυσεν.

Ὁ Βωτιὲ ἦτο ἀρκετὰ ψύχραιμος· ἀλλὰ μὲ ὅλον του τὸ θάρρος, ἠσθάνθη ριγκίασιν. Ἡ σιωπή, τὸ σκότος, τὸ μυστήριον ἐκείνης τῆς κατοικίας ἦτο κάτι τρομερόν. Ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ἀκίνητος, χωρὶς νὰκούῃ ἄλλο τίποτε ἀπὸ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του.

Ἔψαξε διαστικὰ τὰ θυλακιά του, διὰ νὰ εὕρῃ σπίρτα, ἀλλ' ὅταν ἔπιασεν ἕνα κουτί καὶ τὸ ἄνοιξε πυρετωδῶς, εἶδεν ὅτι ἦτο ἄδειο.

Ἔκαμε τότε δύο βήματα ὀπισθεν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὴν διέσχισε πάλιν μέχρι τῆς ἐξόδου. Ἡ γρηὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καὶ τὸν ἐκύτταξεν ὑπόπτως.

— Βρῆκα τὸ δωμάτιο τοῦ κ. Ροβέρτου, τῆς εἶπεν ὁ Βωτιέ· ἀλλὰ εἶχε τέτοιο σκοτάδι, ὥστε δὲν ξέρω ἂν ἦταν μέσα ἢ ὄχι.

— Ἀφοῦ δὲν σάκουσε, δὲν θἆταν μέσα, ἀπεκρίθη ἡ γρηά.

— Ἡ πόρτα του ὅμως ἦταν ἀνοικτή.

— Θὰ ξέχασε νὰ τὴν κλείσῃ.

Ὁ Βωτιὲ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν ἀργυροῦν νόμισμα καὶ τὸ ἔθαλε εἰς τὸ μαῦρο χέρι τῆς μεγαίρας.

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι, τῆς εἶπε, νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὸ δωμάτιο τοῦ κ. Ροβέρτου μ' ἕνα φῶς; θέλω νὰ βεβαιωθῶ ὅτι λείπει.

Ἡ γρηὰ ἐτσέπωσε ἀστραπιαίως τὸ νόμισμα καί, σχεδὸν γελαστή, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ ἰσογείου, ποῦ τῆς ἐχρησίμευε ὡς κατοικία, καὶ ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον μ' ἕνα κερί.

—Ὁρίστε, εἶπεν· ἂν κοιμᾶται ὁ μασκαρᾶς, θὰ τὸν ξυπνήσουμε. Καλὸ παιδὶ αὐτὸς ὁ Ροβέρτος, ἀλλὰ παραπίνει σπίρτα καὶ μάλιστα οὐίσκυ. Σήμερα ἦλθε ἕνας φίλος του κ' ἔμεινε μαζί του καμμιὰ ὥρα. Βάζω στοίχημα πῶς θὰ ἤπιαν γερὰ καὶ τώρα ὁ Ροβέρτος θὰ κοιμᾶται στὸ κρεββάτι του σὰν ψοφῆμι.

Ἔσπρωξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε πρώτη εἰς τὸ δωμάτιον, ὑψώνουσα τὸ κερί.

Ἔξαφνα ὁ Βωτιέ, ὁ ὁποῖος τὴν ἠκολούθει, ἤκουσε νὰ ὀγάζῃ μίαν μεγάλην κραυγὴν καὶ ἀμέσως προσθάνθη ἔντρομος κάποιον δυστύχημα.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κηρίου, εἶδε τὸ σῶμα τοῦ Ροβέρτου ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ ἀχυροστρώματος, μὲ μίαν μεγάλην πληγὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου.

Ἡ ἀταξία τοῦ δωματίου ἐμαρτυροῦσεν, ὅτι ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος εἶχεν ἀμυνθῆ κατὰ τοῦ φονέως του, ὅτι εἶχε συνάψῃ πάλην ἀπεγνωσμένην. Κηλῖδες αἵματος ὑπῆρχον παντοῦ καὶ ὁ Βωτιὲ ἐσήκωσε ἕνα σιδερένιο μπαστοῦνι, τὸ ὁποῖον βεβαίως εἶχε μεταχειρισθῆ ὁ φονεύς, διότι εἰς τὸ ἄκρον του εἶχε μίαν τούφφαν μαλλιὰ αἱματωμένα.

Ἡ μέγαιρα ἐτράπη εἰς φυγὴν φωνάζουσα:

— Θεὲ παντοδύναμε!.. ἐσκότωσαν τὸν Ροβέρτο!.. Ὦ, τὸν καϋμένο τὸν Ροβέρτο!

Ὁ Βωτιὲ ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ ἀπὸ τὸν οἰκίσκον, ταραγμένος καὶ συλλογιζόμενος, ὅτι ἴσως ἡ συνεύντευξις ἐκείνη, ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ πρώην σύντροφος τοῦ Σκυλοκεφάλου, ὑπῆρξεν ἡ ἄμεσος αἰτία τοῦ θανάτου του.

«— Κάποιος κατάσκοπος τῆς συμμορίας, ἔλεγε, θὰ ἔμαθε τὴν προδοσίαν του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ τὴν πληρώσῃ μὲ τὴν ζωήν του.»

Καὶ δὲν ἐπλανᾶτο ὁ Βωτιέ. Ἡ συμμορία τοῦ Σκυλοκεφάλου ἦτο ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ κάθε ἔγκλημα, ὅταν ἐκυνηγοῦσεν ἕνα κοπόν.

Καθ' ἣν στιγμὴν λοιπὸν ὁ ἀδαμαντοπώλης ἀπηλπίζετο περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν φίλων του, διότι ὁ φονευθεὶς Ροβέρτος θὰ τῷ ἔδιδε τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας,—ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ ὑπέγραφεν ἕνα τσέκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων, τὸ ὁποῖον ἀπῄτησεν ὁ Σκυλοκέφαλος διὰ νὰφήσῃ ἐλευθέραν μόνον τὴν Νέλλην. Καὶ ἀφοῦ εἰσεπράχθη τὸ ποσὸν ἀπὸ τὴν Τράπεζαν, ὁ ἀρχηγὸς ἐπεφόρτισε τρεῖς ἐκ τῶν συντρόφων του νὰ συνοδεύσουν τὴν κόρην τοῦ Ἀμερικανοῦ μέχρι τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου.

Ἔβαλαν λοιπὸν τὴν δυστυχῆ Νέλλην εἰς ἕνα κατάκλειστον αὐτοκίνητον καί, διὰ νὰ μὴν ἴδῃ ἀπὸ ποίους δρόμους θὰ ἐπερνοῦσαν, τῆς ἔδεσαν τὰ μάτια. Χάρις εἰς τὰς προφυλάξεις αὐτάς, ὅταν ἔφθασε, μετὰ δίωρον ἀμαξοδρομίαν, πλησίον τοῦ Ξενοδοχείου της καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, ἡ νεαρὰ Ἀμερικανὶς ἠγνόει τελείως ἀπὸ ποῖον μέρος ἤρχετο.

— Χαίρετε, μίς! τῆς εἶπαν εἰρωνικῶς οἱ τρεῖς λῃσταί, ἐνῷ τῆς ἔλυναν τὰ μάτια.

Ἡ Νέλλη ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς θαμβωμένη ἀπὸ τὸ φῶς, σαστισμένη, παραζαλισμένη· καὶ ὅταν συνῆλθε, τὸ ταχὺ αὐτοκίνητον, τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν οἱ τρεῖς λῃσταί, ἦτο ἤδη μακράν.

Ἡ νεαρὰ μίς, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ παρὰ ὀλίγα βήματα, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον, ὅπου τὴν ὑπεδέχθησαν, φαντασθῆτε πλέον μὲ πόσην χαράν, ἡ μητέρα της καὶ ἡ ἀδελφή της.

Ὁ Βωτιέ, ἐπιστρέφων ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν ποῦ εἶχε κάμῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς κεντρικῆς Ἀστυνομίας, διὰ νὰ ζητήσῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ ἀδύνατον—συνωμίλησε μὲ τὴν Νέλλην, ἡ ὁποία τῷ διηγήθη διὰ μακρῶν καὶ λεπτομερέστατα πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζε σχετικὸν μὲ τὴν συμμορίαν τοῦ Σκυλοκεφάλου καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐκρατοῦντο οἱ αἰχμάλωτοι.

— Καὶ πόσα ζητοῦν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κυρίου Χόλκερ; ἠρώτησεν ὁ ἀδαμαντοπώλης.

— Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίθη στενάζουσα ἡ νέα· αὐτὸ εἶνε τὸ φοβερόν. Φανσθῆτε, ὅτι οἱ λῃσταὶ δὲν τοῦ ζητοῦν χρήματα. Δὲν θὰ τὸν ἄφιναν ἐλεύθερον, οὔτε δι' ὅλην του τὴν περιουσίαν.

— Τί θέλουν λοιπόν;

— Αὐτὸ ποῦ θέλουν, μόλις τολμῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Νέλλη, γιατί εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ ὁ πατέρας μου δὲν θὰ τοὺς δώσῃ ποτέ. Ὁ Σκυλοκέφαλος ἔβαλε στὸ νοῦ του νά...

— Νά;... ἔκαμεν ὁ Βωτιέ.

— Νὰ μὲ νυμφευθῆ! ἐπρόφερε μὲ κόπον ἡ Νέλλη.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἐφώναξε παράφορος ὁ ἀδαμαντοπώλης.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ'.)

α') Μαγικὴ Εἰκών

Ποῖον νὰ εἶδεν ἀρά γε αὐτὸς ὁ κλέπτης, ὁ διαρρήκτης, κ' ἐτράπη εἰς φυγήν;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῖνος

ΠΑ	ΚΥΛ	ΨΟΣ	ΑΙ
ΔΗ	Υ	ΜΕ	ΑΗ
ΘΑ	ΝΗ	ΤΗ	ΝΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων λουτροπόλεων.

γ') Πίνυμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειραϊκοῦ Διαβόλου

Εἶμαι σοφόν, πολύπειρον
Καὶ σεβαστὸν προσέτι.
Εἰς ἄλλους τώρα βρίσκομαι
Κ' εἰς ἄλλους μετὰ ἔτη.

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

1. Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Α. Χαρμπούρη

Mon père à ma prison a mangé ma porte!

2. Φωνηεντόλιπον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γιὰ τὴν Ἐλευθερία

L* - f*n - c**r*nn* - l' - ***vr*

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ δου φύλλου

α') Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς εἰκόνος, μεταξὺ τοῦ δένδρου καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πετροβολη θέντος, φαίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ πετροβολήσαντος.—β') Σούνιον, Ταίναρον, Καφηρεύς, Ἀκρίτας, Ἀρτεμίσιον.—γ'.) Rien ne sert de courrir; il faut partir à temps.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

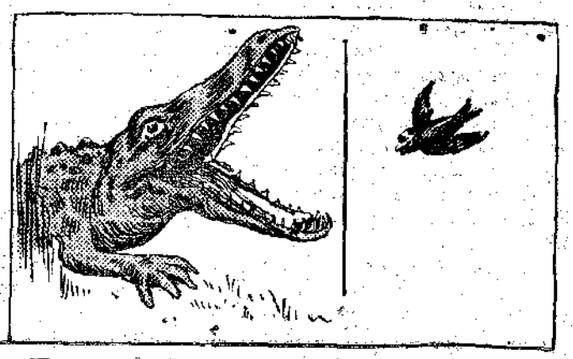

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ποῦ βλέπετε εἶνε μία διαταγὴ τοῦ ἀρχισυρατήγου Ζόφρρ. Φυσικά, εἶνε γραμμένη γαλλιστί. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὴν διαβάσετε ;

Ἁπλούστατα, ἐὰν βάλετε τὴν εἰκόνα ἐμπρὸς εἰς ἕνα καθρέπτην.

Ἕνας κροκόδειλος, ἕνα πουλὶ καὶ μιὰ γραμμὴ στὴ μέση. Ἐὰν κολλήσετε τὴ μύτη σας ἐπάνω στὴ γραμμὴ καὶ κυττάξετε ἀτενῶς τὴν εἰκόνα ὀλίγας στιγμάς, θὰ ἰδῆτε τὸ πουλὶ νὰ μπαίνῃ στὸ στόμα τοῦ κροκοδείλου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς : — Πήγκαινε, Γιαννάκη, ἐπάνω νὰ ἰδῇς, τί λέει τὸ θερμόμετρο· ἀνέβηκε ἢ κατέβηκε ;

Ὁ Γιαννάκης, ἐπιστρέφων : — Τίποτε δὲ λέει, μπαμπᾶ. Εἶνε κρεμασμένο στὸ ἴδιο καρφί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Φιλοσόφου

* * *

Ἡ μικρὰ Μαρία δὲν προσέχει εἰς τὸ μάθημα. Ἡ διδασκάλισσα τὴν ἐρωτᾷ :

— Ποῦ εἶμεθα τώρα, Μαρία ;

— Στὸ σχολεῖο, κυρία !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεότητος

* * *

Ἐρώτησις τῆς *Ἑλληνικῆς Ἀγλῆς* :

— Μαμμά, τὸ γόνυ λέγεται γόνατο. Μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ τὴν Ἀνεγόνη; Ἀνεγόνατο;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἀθάνατον Βονακάρην

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Φεβρουαρίου 1916

ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Τυπογραφικὸν χαρτὶ δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς Ἀθήνας παρὰ ὀλίγιστον, καὶ αὐτὸ εἰς τιμὰς μυθώδεις. Φαντασθῆτε, ὅτι σήμερον, μόνον διὰ τὸ χαρτὶ τοῦ φύλλου, πληρώνω ὅσα ἐπλήρωνα πρὸ τοῦ πολέμου, διὰ χαρτὶ καὶ τύπον μαζί. Τὸ ὁποῖον σημαίνει ἁπλούστατα, ὅτι τὰ ἔξοδά μου ἐδιπλασιάσθησαν.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐφημερίδες εὑρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν στενοχωρίαν καὶ εἰς τὸ δίλημμα, ἢ ν' αὐξήσουν τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἢ νὰ μικρύνουν φύλλα. Κ' ἐπειδὴ διστάζουν νὰ κάμουν τὸ πρῶτον, — νὰ πωλοῦνται π. χ. ἀντὶ πέντε, δέκα λεπτά, — μερικαὶ ἤρχισαν κηόλα νὰ ἐκδίδωνται μὲ ὀλιγωτέρας σελίδας ἢ εἰς μικρότερον σχῆμα.

Κ' ἐγὼ ἐν ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ κάμω: Ἢ νὰ ἐκδίδω τὸ φύλλον τετρασέλιδον, ἢ νὰ τὸ ἀφίσω μὲν ὀκτασέλιδον, ἀλλὰ νὰ τὸ πωλῶ δεκαπέντε λεπτά, ἀντὶ δέκα, καὶ ναὐξήσω ἀναλόγως τὴν συνδρομήν.

Ἐσκέφθην ὅμως, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη λύσις. Τὸ ξεσπάθωμα. Ἕνα γενναῖον ξεσπάθωμα, μία ἔντασις τῶν προσπαθειῶν σας, αὐτὸν τὸν μῆνα, εἰμπορεῖ νὰ προσθέσῃ τόσους ἀγοραστὰς καὶ συνδρομητάς, ὥστε ἡ εἰσπραξις νὰ καλύπτῃ κάπως τὴν ζημίαν. Αὐτὸ ἐλπίζω τώρα ἀπὸ τὴν ἀγάπην σας. Αὐτὸν τὸν μῆνα, θὰ ξεσπαθώσετε ὅλοι μὲ ζῆλον ἐξαιρετικόν. Καὶ θὰ κατορθώσετε, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσω τὰ ὀκταυέλιδα φυλλάδια, χωρὶς ναὐξήσω τὴν τιμὴν καὶ τὴν συνδρομήν.

Διαφορετικά, μὲ μεγάλην μου λύπην, θ' ἀναγκασθῶ νὰ τὸ κάμω.

Θαῤῥήσω τὴν τιμήν. Ἢ θὰ ἐλαττώσω τὰς σελίδας. Ὅ,τι ἀπὸ τὰ δύο προτιμᾶτε. Ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ προτιμήσετε τὸ ἄλλο ποῦ σᾶς εἶπα καὶ θἀρχίσετε εὐθὺς ἀπὸ σήμερον τὰς ἐνεργείας σας, ὅλοι καὶ ὅλαι !

Ἀκούσατε τί καὶ τί διαβάζει ὁ φίλος μου *Φαιδίας*. «Γλωσσικὴν Αὐτοβιογραφίαν» εἶνε νομίζω ἕνα βιβλίον τοῦ κ. Νιρβάνα). «Κοινωνικὸν Συμβόλαιον» (τοῦ Ρουσσὼ βέβαια), «Ἐγκληματίαν Ἀνθρωπον» τοῦ Λομπροζο., «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον» τοῦ Μίλτωνος, Σαίξπηρ, Μὰξ Νορδάου, Τολστόϊ καὶ διάφορα βιβλία τοῦ Συλλόγου τῶν Ὠφελίμων. Ἀπ' αὐτά, λέγει, ἀνειγράφει ὅσα τοῦ ἀρέσουν, τὰ μανθάνει ἀπέξω, κάμνει κρίσεις, ἐρωτᾷ ὅσα δὲν ἐννοεῖ, κτλ. — Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε σὰν πολλά, καὶ ἀνώτερα τῶν δυνάμεων τοῦ φίλου μου; Πολὺ φοβοῦμαι μήτως τὸ κεφάλι του γίνῃ καζάνι. Δι' αὐτὸ θὰ τὸν ἐσυμβούλευα ν' ἀφίσῃ, πρὸς τὸ παρόν, τοὐλάχιστον τὸν Ρουσσώ, τὸν Λομπρόζο, καὶ τὸν Νορδάου. Καὶ τοῦ Τολστοΐ, μόνον τὰ διηγήματα νὰ διαβάζῃ.

Ἡ *Ἡρωΐς τῆς Λιέγης* μοῦ γράφει: «Ἡ μητέρα μου γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε εἰς τὰς Βρυξέλλας· ὁ μπαμπᾶς μου γεννήθηκε εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ ἀνατράφηκε εἰς τὴν Κέρκυραν. Κ' ἐγὼ γεννήθηκα εἰς τὴν Κέρκυραν ὅπου ζῶ. Ἀγαπῶ λοιπὸν καὶ τὸ Βέλγιον πολὺ καὶ τὴν Αὐστρίαν. Ἀλλὰ τὴν Κέρκυρά μου πιό πολύ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πατρίδα μου. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ κατοχὴ τῆς νήσου μας, ὅσο καὶ νᾶνε προσωρινή, μὲ λυπεῖ κατάκορδα κ' ἔκλαυσα ὄχι ὀλίγο !» Τὸ πατριδικὸν ζήτημα τῆς *Ἡρωΐδος τῆς Λιέγης*, βλέπετε, εἶνε πιό ἁπλοῦν. Διότι κ' ἐγεννήθη κ' ἐμεγάλωσεν εἰς τὸν τόπον, ποῦ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπ' ὅλους.

Εὐχάριστα νέα μοῦ ἀναγγέλλει ὁ *Νικηφόρος Εὔζωνος* : Πρὸ πέντε ἡμερῶν ἐγέννησε ἡ γάτα του τέσσαρα γατάκια, ζωηρότατα καὶ ὡραιότατα. Χθὲς εἶχαν τὰ βαπτίσια τους καὶ ἰδοὺ πῶς τὰ ἔβγαλαν : ἕνα κατάμαυρο, Πίσσα, εἰς ἀγάμνησιν τῆς ἰδικῆς μου· ἕνα κάταστρο καὶ χαρετισμένο, Χάρις, πρὸς τιμὴν τῆς *Χάριτος*· ἐν ἄλλο παρδαλό, *Φούλα*. Καὶ τὸ τέταρτον μένει ἀβάπτιστον, ἐπειδὴ διεφώνησαν οἱ νουνοί. Συνεφώνησαν ὅμως νὰ τοῦ δώσουν τὸ καλλίτερον ὄνομα, ἀπ' ὅσα θὰ ἐπρότειναν τώρα οἱ φίλοι μας. Ἂς ἰδοῦμε !

Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου, *Πλανῆτις*, κ' ἐχάρην πάρα πολὺ διὰ τὴν ἀποφασίν σου. Νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ γίνῃς μιὰ μέρα συνεργάτριά μου σὰν τὸν πατέρα σου. Πολλὰ χαιρετίσματα.

Ὁ *Μικρὸς Πρόσκοπος* μοῦ γράφει, ὅτι ὁ καθηγητής του τῶν Ἑλληνικῶν ἐρώτησε μιὰ μέρα τὰ παιδιὰ τῆς τάξεως τί περιοδικὸν λαμβάνουν. Οἱ περισσότεροι ἀπήντησαν «Διάπλασι !» ἄλλοι ἄλλα. Τότε ὁ καθηγητὴς τους εἶπε : «Παιδιά, σᾶς συμβουλεύω νὰ παίρνετε ὅλοι Διάπλασιν. Εἶνε τὸ καλλίτερον τῶν ἐν Ἑλλάδι περιοδικῶν. Κ' ἐγώ, ὅταν ἤμουν νέος, τὴν ἔπαιρνα.»

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Ἰρίδος* :» Τὸ *Φαληρώτικο Ζιζάνιον*, συμμαθητριά μου, μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ξεσπαθώσῃ τώρα κι' αὐτή. Νὰ ἰδοῦμε. Ἀλήθεια, τί ὄμορφη ποῦ ἦταν ἡ Τράτα της στὴ Σελίδα ! Μὰ ξέρεις, καὶ στὸ σχολεῖο γράφει ἐκθέσεις πολὺ ὄμορφες. Εἶνε ἀπὸ τῆς πρώτης στάς ἐκθέσεις, Καὶ ἡ ὡραιότης ἔγκειται, ὅπως καὶ σὺ λές, στὴν ἁπλότητα καὶ φυσικότητα. Μὰ ἔχομε κ' ἕνα καλό, μὰ πάρα πολὺ καλὸ καθηγητὴ στὰ Ἑλληνικά. Πολλὰς γράφουν καλά, κ' ἐκεῖνος δέβαια εἶνε ἡ αἰτία...» Πόσο χαίρομαι ὅταν βλέπω τὰ παιδιά μου νὰ μοῦ γράφουν ἔτσι διὰ τοὺς καθηγητάς των !

Ἡ *Ἀμάραντος Δόξα* μοῦ ἀναγγέλλει, ὅτι ἐξέρχεται τῆς ὀυδετερότητος ! Μὲ ἄλλους λόγους, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. —Πολὺ καλὸ καὶ αὐτό. Ὅποιος μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν οὐδετερότητα, ἂς ἐξέλθῃ.

Ναί, *Μυστηριώδη*, πολὺ γλυκὺς ὁ χειμῶνας ἐφέτος—ὡς τώρα τουλάχιστον,—ἀλλ' ἀρρώστειες πολλές. Νὰ εἶνε ἄραγε ἀλήθεια ἐκεῖνο ποῦ λέγουν, ὅτι ὁ ὑγιεινὸς χειμῶνας εἶνε ὁ δυνατός ; — Χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά.

Σ' εὐχαριστῶ, *Παπάκι*, διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα. Ὥστε εἰς τὸ σχολεῖον σας ὅπου «προσπαθεῖτε ἔλαι, ποία νὰ ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς καὶ ἀγοραστάς,» σὺ ὡς τώρα ὑπερτερεῖς. Νὰ ἰδοῦμε τώρα ποιὰ θὰ σὲ περάσῃ.

Νὰ κεῖ μιὰ διαμαρτυρία ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Μοῦ τὴν στέλλουν εἰκοσιέξη ἀγοραστριαί μου διὰ τὸν λόγον ποῦ εἶπεν ἡ *Τρελλὴ Κορφιατοπούλα*, ὅτι στὴν Κέρκυρα εἶνε ἐνθουσιασμένοι, ἐπειδὴ ἐπῆγαν οἱ Γάλλοι. «Ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα !— γράφουν ἡ Κορφιατοπούλες,—ὄχι οἱ Γάλλοι, ποῦ

εἶνε πραγματικῶς πολὺ εὐγενεῖς, ἀλλὰ ὁποιοιδήποτε κι' ἂν ἤρχεντο στὸν τόπο μας, ὑπὸ τοὺς ὅρους ποῦ ἦλθαν αὐτοί, τὰ ἴδια αἰσθήματα θὰ πλημμυροῦσαν τὴ ψυχή μας.» Πολὺ καλά !

Ἐθνικὸν Ὄνειρον, μὴν τὰ πιστεύῃς αὐτά. Ὅλαι αἱ ψυχαὶ ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον νέαι καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀποκτοῦν τὴν πεῖραν καὶ τὴν κοῦρασιν τῆς ζωῆς. Νέοι μὲ γηρασμένες ψυχὰς εἶνε σπανιώτατα ἐξαιρέσεις. Καὶ νομίζω ὅτι παρεξηγεῖς τὸν ἑαυτόν σου, ἂν νομίζῃς ὅτι ἡ ψυχή σου εἶνε πενταχοσίων ἐτῶν. Δὲν εἶσαι δέβκια πιά!, ἐὰν εἶσαι ὅμως, οὔτε γέρος.

Ἂν δὲν σοῦ ἦλθεν ἡ περιέργεια, *Ἀρματωλὲ τοῦ 21*, νὰ σκύψῃς νὰ ἰδῇς τί ἦτο ἐκεῖνο ποῦ ἐμαύριζεν εἰς τὸν δράκον, καὶ ἄφισες τὸν φίλον σου νὰ σηκώσῃ τὸ πολύτιμον εὕρημα, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχεις τύχην, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι δὲν ἔχεις...περιέργειαν. Ἐπίσης διὰ τὸ νόμισμα τῆς πήτας, θὰ ἠμποροῦσε νὰ συλλογισθῇς : ἡ ἕναν θὰ πέσῃ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πέσῃ σ' ὅλους. πῶς θὰ συμπεράνω ὅτι δὲν εἶμαι τυχερός, ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἔπεσε, ἀφοῦ ἐπίσης δὲν ἔπεσε εἰς ἄλλους δέκα ; Τοῦ χρόνου μπορεῖ νὰ μοῦ πέσῃ, ἀς ἐλπίζω.» Καὶ ἔτσι γιὰ ὅλα.

Ἔλαβα, *Σκλαβωμένε Ἔλληνα*. Διὰ τὸ ζήτημα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, νομίζω ὅτι ἔγει δίκηο ὁ καθηγητής σου. Τὸ πολυτιμώτερον τῶν ἀγαθῶν εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἡ τιμή. Αὐτὴ τελοσπάντων εἶνε ἡ ἐπικρατεστέρα ἀντίληψις. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ νόμος τιμωρεῖ ἀσυγκρίτως περισσότερον ἐκεῖνον ποῦ ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν τοῦ πλησίον, ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν τιμήν, τὸν συκοφάντην δηλαδή, τὸν δόρισσήν, κτλ.

Ἀνδρειωμένε Κουραμπιέ, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ διαπρέψῃς εἰς τὸν κύκλον μας, ποῦ τόσον, ὡς φαίνεται, τὸν ἀγαπᾷς.

Νὰ καὶ ἡ *Πατρὶς τῶν Ἡρώων*, ποῦ μὲ θυμήθηκε πάλιν, βεστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Τῆς ἔστειλα τὸ φύλλον ποῦ δὲν ἔλαβε, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστὰλ πρέπει νὰ δημοσιεύσῃ Μ. Ἀγγελίαν. Γιὰ τὸ ἄλλο ἔχει πολὺ δίκηο. Κ' ἐγὼ βαρέθηκα δυὸ χρόνια αὐτὴ τὴ συζήτησι περὶ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ρεζενιά, Γεώργιος Α'. Τρελλὴ Ξανθούλα, Ἁλιεὺς τῶν Μαργαριτῶν, Μεσογειακὴ Ἀκτή, Χουσῆ Ἀκτίς, Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους, Τρικυμία* καὶ *Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Ἕνα πάθημα». — «Ἐπεισόδια τῆς Ἀνύστερλιτς». — «Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Χρυσοῦ». — «Μὴν εἶσθε ἀπερίσκεπτοι». — «Σ' ἕνα ἀεροπλάνο». — «Τὸ βοσκόπουλο». — «Ὁ Σπραβοκόπος». — «Ἡ πηγή». — «Στυπόχαρτο - προδότης». — «Συντρίμια». — «Χειμὼν - Γῆρας». — «Κακοὶ ὑπολογισμοί». — «Σὲ ποιὸν ἀνήκει» κτλ. — «Τὸ παιγνίδι μὲ τὴν Ψυχή». — «Γιὰ τὴν ἡσυχία τῆς». — «Ἀνέκδοτον». — «Ἀνέκδοτα». — «Χάρτινος Ἀετός». — «Ἀπὸ τὴν Σ. Σ. Σ. σαῦ θου φύλλου». — «Ὁ περίεργος». — Ἀνέκδοτον φοιτητοῦ» κτλ. — «Τέλος ἡμέρας». — «Πατρίς». — Διάφορα διὰ τοὺς Ἕδδ. Διαγωνισμούς.

Εἰς τὸ προσεχὲς ἐλπίζω νὰ ἔχομεν Σελίδα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν » ἀνταλλάξουν : ὁ *Μαρμαρομένος Βασιλιᾶς* (0) μὲ κανένα καὶ μὲ ὅλους καὶ μὰ τοὺς μικροδιαβόλους. — ἡ *Ἀγριοβιολέττα* (0) μὲ *Δοξασμένον Ρῆγον, Χάριν, Ἥρωα τοῦ 1913*. — ἡ *Τρελλὴ Ξανθούλα* (0) μὲ *Κάμιαν*. — ὁ *Λεπιδεὺς* (0) μὲ *Πειρασπήριον, Φούλαν, Λορελάϊ, Ἠλιοβασίλεμα*. — ἡ *Ἐνδοξος Γαλλία* (0) μὲ *Τέλλον Ἀγῶνα, Ἕνα Χιωχάκι, Φάωνα, Ἡρωΐδα τῆς Λιέγης*. — ἡ *Ἀμάραντος Δόξα* (0) μὲ *Φούλαν, Δοξασμένον Ρῆγον, Χρυσῆν Ἀκτίνα*. — Τὸ *Στενημαχωτάκι* (0) μὲ *Λορελάϊ, Νοσταλγίαν, Τελέσιλλαν, Ἀγριοβιολέτταν, Ταναγραίαν, Διδύτροπην, Φαιδίαν, Ἀείδεα*. — ἡ *Ἀκτὶς Ἡλίου* (0) μὲ *Φιλομαθῆ, Ξενθὴν Πεταλούδαν, Μονάκριβην, Ἰνώ, Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ, Χάριν*. — τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (0) μὲ *Τέλλον Ἀγῶνα, Ἐξερευνητὴν τοῦ Ἀπείρου, Φούλαν*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*. ἀ. (ΑΚ). *Κατοικάκι τῶν Ψαρῶν*, κ. (ΔΚ). *Ἔλληνα Καβούρ*, ἀ. (ΒΠ). *Μπαρουτοκαπνισμένη Ἑλλάς*, κ. (ΓΠ). *Λάτρις τοῦ Βασιλέως*, ἀ. (ΔΜ). *Ἑλλὰς τῶν Ἡρώων*, κ. (ΕΜ). *Ἥρως Βελισσαρίου*, ἀ. *Ἄλεξ*, ἀ. (ΔΜ). *Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα*, κ. (ΦΕ). *Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας*, ἀ. (ΣΛ). *Φοῖξος*, ἀ. (ΛΑ). *Νύμφη τοῦ Αἰγαίου*, κ. (ΔΤ). *Ἀέον Σύνταγμα*, ἀ. (ΓΤ). — *Τρισύγενη*, κ. (ΚΛ). *Τύμβος τοῦ Μαραθῶνος*, ἀ. (ΕΦ). *Πανελλήνιον Ὄνειρον*, ἀ. (Ζεύς). *Ἔνδοξος Ἑλλάς*, ἀ. (ΝΔ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Βολιώτισσα*, κ. *Ὄνειρα π' Ἀλήθευσαν*, ἀ. *Αἰθήρ*, ἀ. *Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες*, ἀ. *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, ἀ. *Ματωμένο Ἠλιοβασίλεμα*, κ. *Νέφος*, κ. *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσσας*, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μαγεμένο Βασιλόπουλο* (ἔλαβα) *Τρελλὴν Κορφιατοπούλαν* (ναί, τὸ ἔλαβα· θὰ πῶ εἰς τὴν *Ἡρωΐδην Σάμον*, ὅτι στὸ σπίτι σας παίρνετε Διάπλασιν ἀπὸ τὸ 1881 !) *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Πρόσφυγα* (ἐλήφθησαν.) *Ἐρυθρὰν Προσωπίδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἀνοικτόκαρδον* (πρέπει πρῶτα νὰ τοῦ ζητήσῃς ἀλληγραφίαν διὰ μιᾶς Μικρᾶς Ἀγγελίας· καὶ ἐὰν δεχθῇ τὴν πρότασίν σου, τότε θὰ μοῦ στείλῃς τὴ γράμμα σου ἀνοικτόν, μ' ἐν βλέπτον γραμματόσημον, καὶ θὰ τὸ διαβιβάσω.) *Νεαρὸν Φιλόσοφον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Χαμόγελο τῆς Νίκης* (φίλησέ μου τὸν μικρόν σου ἀδελφὸν καὶ πές του, γιὰ νὰ χαρῇ, ὅτι καὶ ἄλλας ὡραίας γελοιογραφίας σᾶς ἑτοιμάζω). *Κυκλαμιὰν* (ἄ, ὑπομονὴν πρέπει νὰ ἔχῃς· ὁ ἀνυπόμονος εἶνε πολὺ δυστυχής.) *Ἡρωΐδα τῶν Ἀκροκεραυνίων* (ποτὲ δὲν εἶνε ἀργά· χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ μοῦ ἔγραψες· ἔστειλα·) *Ἰδεόπρωην* (ἂν δὲν τὸ εἶδες καθόλου, θὰ ἐχάθη·) *Νέον Ἔλληνα* (ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός.) *Ἔλληνα Νικητὴν* (ἐφ' ὅσον δὲν βλέπεις δημοσιευμένας τὰς λύσεις τῶν Πνευμ. *Ἀσκήσεων* ἑνὸς φυλλαδίου, εἶσαι εἰς καιρὸν νὰ τὰς στείλῃς.) *Μικρὸν Εὔζωνον* (λοιπόν, περιμένω· ἀλλὰ μὴν ἀργήσῃς νὰ μάθῃς·) *Ἐνδιαφέρον Λέοντα* (εὐχομαι περαστικά· ὡς εἶνε ὅμως, δὲν γράφεις πιὸ εὐπαίγνωστα καὶ ὅταν εἶσαι καλά...) *Ἄσμα τῆς Ἀηδόνος* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα.) *Σχολαστικὸν Φιλόσοφον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* (ἔστειλα.) *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· ἔστειλα.) *Ἕνα Βολιωτάκι* (ἔστειλα.) *Θαλασσοπούλι τοῦ Σταύλου* (ἡ ἐπιστολή σου τὰ ἐξηγεῖ ὅλα.) *Γ. Ε. Λαχ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Κάκιαν* (θὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.) *Κανάρην* (ναί·) *Πατρινὸ Ναυτόπουλο* (καλῶς σ' ἐπληροφόρησαν· οὔτε εἴδησιν ἔχω, οὔτε εἶνε δυνατὴ τοιαύτη δημοσίευσις.) *Ἐνδοξον Γαλλίαν* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Φοῖξον* (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω.) *Εὔαν* (αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλήφθησαν.) *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, *Γιάρκον*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Φεβρουαρίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ. Μ. ΚΑΛΛΙΑΣ (Ναυτάκι τῆς Ἀθήνας) ἐν Χαλκίδι. Α' Βραβεῖον 15ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ἀ. ΨΑΛΤΙΑΔΗΣ (Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ) ἐν Κωνσταντινουπόλει. Α' Βραβεῖον 12ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώμ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΧΟΝΔΡΟΣ ἐν Βόλῳ.—Β' Βραβεῖον 12ου καὶ 13ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΒΑΜΒΑΚΟΥΛΑΣ (Ὀνειρομένη Παρτίδα) ἐν Χαλκίδι. Β' Βραβεῖον Δημοφιλοῦς Ξεσπαθώματος τοῦ 1912.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Την πρωΐαν της 16ης Ἰανουαρίου ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Μητρῴου τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγγραφέντων συνδρομητῶν διὰ τὸ 1916,—ἀπὸ 1 μέχρι τοῦ 1496,—ἐξήχθη δὲ ὁ ἀριθμὸς

753

ὁ ἀποῖος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δραχμῶν 100.

Εὐθὺς ἀμέσως ἐξηκολούθησεν ἡ Α' τακτικὴ Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεως» διὰ τὸ 1916, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα δημοσιεύονται κατωτέρω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαρτίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

111. Δεξίγριφος

Στὴ μέση δύο πόλεων
Ἓν ἄρθρο θὰ κολλήσω
Καὶ μ' ἄλλη πόλι εὐκολα
Θὰ κάμω σὲ μιὰ νῆσο.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἡλιοβασίλεμα

112. Τονόγριφος

Τὸν τόνον ἂν ὁ λύτης
Μετακινήσῃ μόλις,
Βασίλισσα ποὺ ἔφρει
Θὰ γίνῃ ἀμέσως πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῶν Λειμώνων

113. Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς φύσεως στοιχεῖον
Ἀναγραμματίζω
Καὶ μίαν θεὰν ἀρχαίαν
Οὕτω σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

114. Αἴνιγμα

Ἀπὸ πράσινο, μαῦρο·
Ἀπὸ μαῦρο, κόκκινο·
Ἀπὸ κόκκινο ἄσπρο.
Τί εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

115—118. Ἀπροσδόκητα

1.—Ποῖος διαψεύδει τὴν παροιμίαν «ὅποιος ἔχει μαχαῖρι, τρώει πεπόνι»;

2.—Πότε ἡ γάτα δὲν τρώγει τὰ ψάρια, ἂν καὶ τὰ βλέπει ἐμπρός της;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

117—121. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κῦρος, Ἴων, τέλος, φάρος, μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δορυλαΐ

122. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον σοφόν:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Ἀρχαῖος θεός. 3, Μοῦσα. 4, Μυθολογικὸν τέρας. 5, Ἀρχαῖος γλύπτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφιατοπούλας

123. Φωνηεντόλιπον

* - βρμνς - τ - βρχ - δν - τ - φδτ

Ἐστάλη ἀπὸ Μίαν Τρελλούλαν

124. Γρίφος

νες νες
νες νες ε
Οἱ νες νες νες ι ναὶ γ' ε ε
νες νες νες ι
νες νες ε ε
νες νες ε

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Βασιλόπουλο

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Ἰανουαρ.—2 Φεβρ.

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Βούλγαρης, Ι. Ν. Σελᾶς, Γ. Χατζηπαναγιότου, Α. Γλυκῆς, Κούλα Κονταρίνη, Δ. Π. Μακρῆς, Ποιήτρια Σαφφώ, Γιὰ τὴν Ἐλευθερία, Ε. Σ. Δάσιος, Π. Γ. Φούφας, Ε. Δ. Ἀκτύνης, Ἀσπασία Πυλαρινοῦ, Φ. Ν. Σελᾶς, Α. Ν. Ἰγγλέσης, Δ. Κωνστιάντος, Ἐμ. Η. Χατζηλίας, Μαρίκα Συμεωνόγλου, Ἐμ. Μανσόλας, Εὐθ. Α. Δελληβοριᾶς, Δεκακεντατὴς Πλοίαρχος, Δ. Ι. Παναγιωτόπουλος, Γ. Σ. Σιμάτος, Γ. Ν. Πεζόπουλος, Σ. Μαιχός, Σ. Ι. Σωτινός, Σ. Δ. Βαρκοῦτας, Π. Β. Ἰωάννου, Ι. Δ. Καποδίστριας, Α. Ν. Πετσάλης, Ἐμ. Θ. Κασσαβέτης, Κανάρης, Ε. Ν. Βλάχος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σ. Δ. Βαμβακούλας, Σωτηρία Παπαθανασίου, Ι. Γ. Μουστακόπουλος, Ἀναστασία Ξ. Ἀνώρου.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γ. Ε. Λαχανᾶς.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἑλένη Θ. Μπόμπου, Αἰκατ. Α. Κουλουριώτου.

ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρούσσος, Α. Σ. Γεώργοβλας.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Χ. Ν. Βέρβερης, Π. Γ. Βασιλακόπουλος, Α. Ι. Τσακόγιαννης, Α. Ι. Καρποῦζος, Ι. Δ. Ἀνδρουτσόπουλος.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος, Δ. Γ. Κινινῆς.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφέσης, Χ. Ε. Ρεμαντᾶς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Σκευούλα Μέρτζου.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Κ. Μαρκόπουλος, Ἐ. Δημόπουλος, Μ. Ι. Γεωργιάδης, Σ. Ι. Γεωργιάδης, Ἰω. Π. Δημόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀ. Βλαχόπουλος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Γ. Σοῦτσος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ι. Β. Χηνόπουλος.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Ἰ. Κ. Τσέκας.

ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ: Ἀθηνούλα Δ. Ἀβλάμη.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ· Ζήτω ἡ Διάπλασις.

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Καλλιόπη Σταυροπούλου.

ΜΕΛΙΓΑΛΑ· Ν. Λ. Παπαδόπουλος, Π. Η. Δημητρακόπουλος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Θανατηφόρος Λέων, Γ. Κ. Κουτσαϊμάνης, Λουκᾶς Δ. Ἀδαμόπουλος.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτσοπούλης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ε. Γ. Θεοδοσίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καράμαλης, Ἑλλὴν.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Ε. Κτσσᾶς, Θ. Ζάκκας, Η. Θ. Ζάκκας, Η. Α. Βραχνός, Γ. Ν. Γιαννούσης, Ν. Α. Παπαχρήστου, Γ. Παπαμήτρος, Κ. Κολυβᾶς, ", ἄλλην τοῦ ἴδ, Γ. Σ. Βαμβακερίδης, Α. Τ. Σταυρόπουλος, Θ. Τ. Σταυρόπουλος, Ἀ. Δ. Πατσός, Δ. Ἰ. Ἠλιάδης, Ἀ. Δ. Ζουρντός, Σ. Δ. Κατράκης, Ἠ. Γ. Τσούμας, Θ. Δ. Κατράκης, Γ. Δ. Δημόπουλος, Κ. Σ. Τσόπορης, Γ. Ν. Δρόσος, Θ. Ν. Ζωγράφος, Δ. Γ. Πειρουνάκης, Δ. Σ. Μπερδέσης, Λουκᾶς Θ. Ζάκκας, Ι. Ε. Ράϊνιγκ, Δ. Α. Δεδίτσης, Ἀλεξάνδρα Χ. Πρίμα, Ι. Μιχαλάκος, Ι. Π. Παυλάκης, Ματίνα Π. Παυλάκη, Η. Δ. Κοττέας, Ι. Δ. Τσουκαλᾶς, Θ. Πυλάλης Δ. Γ. Σακαλλῆς, Ε. Ι. Γρηγορίου.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Λόρα τοῦ Ἀμβρακικοῦ, Πολυξένη Τάλια, Εὐφημία Ρέντζου. Ἀγγελική Νικάκη, Μαριγὼ Χρόνη, Παπάκι, Γερ. Κρόκος.

ΠΥΡΓΟΥ: Σ. Ἰ. Καλαθᾶς, Ν. Β. Καραβασίλης, Δ. Ἰ. Σταματόπουλος, Ν. Ἰ. Σταυρόπουλος, Σ. Ἰ. Σταυρόπουλος, Γ. Ἀναστασόπουλος.

ΣΕΡΒΟΥ: Θ. Ν. Σχίζας.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Βασιλικὴ Τσιώνη.

ΣΥΡΟΥ: Κόρη τοῦ Γιαλοῦ, Κατσιάκι τῶν Ψαρῶν, Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους, Ἀφρικανὸς Ταυρομάχος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Μ. Πακαλέξόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἴδαῖος Ζεύς, Ἰ. Καμπανέλης, Γ. Μαρουλάς, Ἡρωϊκὴ Κρήτη, Δ. Χ. Βόσυνιώτης, Λ. Σ. Πρωτοπαπᾶς, Γ. Μαρούλας, Γ. Πίκρας, Ἀκτή, Ἄλς, Π. Γ. Ἀελάκης, Πατριωτικὸς Πόθος, Ὀλυμπιονίκης,

ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Ἀναστ. Χ. Οἰκονομοπούλου.

ΧΙΟΥ: Σφίγξ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς πέντε ΕΜ. Θ. ΚΑΣΑΒΕΤΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΕΛΕΝΗ Θ. ΜΠΟΜΠΟΥ ἐν Ἄργει, ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΜΟΡΦΕΣΗΣ ἐν Ἰθάκῃ, ΜΑΡΙΓΩ Δ. ΧΡΟΝΗ ἐν Πρεβέζῃ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΙΝΙΝΗΣ ἐν Ζακύνθῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ις'—92]

Ἥρωα τοῦ 1913.—Περίεργον! «Σεῖς τοὐλάχιστον ἄλλοτε γράφατε τακτικά.»

Λαφνόκλαδα, Ἶρις

[Ις'—93]

Ἀφρικανὲ Λέων, πολὺ δεινὸν μὲ θεωρεῖς φαίνεται· γι' αὐτὸ δέχομαι τὸν ἐπίσημον πόλεμον.

Ἐνετικὸς Λέων.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1916

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἰανουαρίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1496, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰανουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί.

476, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

884, 151 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

1301, 709, 351 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

1126, 690, 97, 1054, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

588, 1457, 454, 812, 56, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

999, 389, 944, 224, 101, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

762, 1399, 417, 337, 206, 1201, 718, 961, 130, 1027, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3.50.

775, 1259, 186, 672, 81, 1478, 854, 902, 243, 543, 1080, 437, 1324, 491, 608, 128, 1145, 876, 1416, 322, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὸ 11ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς δρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1916 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως, συνδρομὴν ἐτησίαν ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1916. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.